Судний день
(Орнамент)

Світлій пам’яті Мері Тріор

Сон мій – задушлива, тьмяна утома від шуму епохи.
В шумі паркому лежи, слухай зростання грози.
Все розчиняються сни високі й безмежні, як вечір, —
Вечір епохи, де кров плеще в мідяні щити.
Сонце мідяного бою огнем невблаганим розквітло,
Спалить земнії сади гнівна планета сердець.
Що ж, розімкнулися ніжнії руки дівочі, мов крила.
З чорної важко землі мертвому й сонному встать.
Знаю, лебідонці білій в чорному полі ячати,
В полі нічному їй чорного лебедя ждать.
Віється в мене з долоні попелом пам’ять прожита;
Пір’ям спижевим війни люба отчизна шумить.
Гей, корогвами полощуть вісники Суду Страшного,
Віщий не стерпіти сон в течії темних годин.
Він, як блискучий жених опівночі, двері розчинить.
В безвісті темній часу Бог неминучий іде.
Важко проснутися, встати в безсвітнім просторі будови, —
Все ще здається мов сни в тілі важкім і в руках.
Будять отчизну мою дерев’яну півнячі зойки;
Трої заплаканий вид в дереві ріднім живе.
О, синєока тривого моя невгасима, – о, Боже, —
Мертве дівоче лице з чорної хвилі коси.
Боже, я камінь помсти випустив з рук, щоби пісню
Склала блаженна гортань. Душно, ах, душно мені…
В рамі порожній віконній білим майнуло убранням, —
Душно, ах, душно мені!.. Знаю й прожив я усе.
Знаю, ті кроки і руки, ніжність її невблаганну…
Боже, чи це вже кінець, – подих холодний землі?
Боже, чи це вже до Суду Страшного за мертвою йтиму?

Рипнули двері мої в сірі холодні сади.
Тіни рожеві простерли дерева у сутінь широку.
Тихо під ноги злетів тінню серпанок вітрів.
Тліли хмарини хоралами в чорних вербових мережках.
Тисячолітня верба в сяйві Господніх озер.
Вийшли ми з мертвого дому в просторінь ранку огненну, —
Має ляндшафти свої кожда година доби.
Мудро театра земного коло кружляє до сонця.
И навіть спадання листів Божій підвладне руці.
Бачив я стан твій дівочий в сяйві прозорої тканки, —
йшла ти у зелень і шум: в літа зелений хаос —
І розбігалось назустріч затоки нестерпнеє плесо.
Там, де вставала зоря в свистах нічних соловів,
Там їй на зустріч широко простір розімкнувся рожевий,
В сонмі блискучім зорі зблідло убрання її.
Й тихо над лісом над обрієм шумним отчизни
Бога караючий зір в небі розтятім повис.
Й зразу стемніло. Вихорем порох піднявся і голос
З нього роздільно мені слово промовив своє:
"Будеш блукати над міддю червоною вод споконвіку",
Чорні горби берегів важко гукнули: "Ходи!"
Б’ється моя гортань у невгасимій тривозі.